

Jamie Weisman

De mooiste dag

Vertaald uit het Engels door Anne Jongeling

SIGNATUUR

2019

Mismaakt en wormstekig

Er is geen gerechtigheid op deze wereld, neem alleen al het simpele gegeven dat sommige mensen eruitzien als Elizabeth Gottlieb. Dat sommigen hoge jukbeenderen hebben, grote ogen, lange wimpers en er beter uitzien dan de rest, ook als ze net tien kilometer hebben hardgelopen waar ze zagezegd zo blij van worden. Dat ze tijdens de eetpauze nooit alleen zitten, altijd een gegadigde kunnen vinden voor een gezamenlijk kunstproject, minstens twee aanbidders voor het schoolbal afwijzen om er uiteindelijk met hun echte vlam heen te gaan, gematst worden bij andere vakken als ze bij scheikunde matige resultaten behalen, voor alle feestjes een uitnodiging krijgen, eerst een paar keer onbezonnen scharrelen met filmsterren en met minstens één semi-bekende drummer om dan te trouwen met een knappe man die niets liever wil dan tot aan zijn laatste snik voor haar zorgen. Er is geen gerechtigheid. Absoluut niet.

Sinds de eerste tekeningen op de rotswanden verschenen, zijn het de schoonheid van de vrouw en de heldenmoed van de man waar de verhalen over gaan. Zelfs niet met chirurgische ingrepen, uren in de sportschool, make-up of merkkleding zou ik qua uiterlijk in de buurt kunnen komen van mijn vriendin Elizabeth, en alhoewel je kunt stellen dat ik in andere zin een bijdrage aan de wereld lever – een belangrijkere zelfs, doordat ik hogere cijfers haal en doordat ik op een dag een filmscript zal schrijven dat de mensheid de ogen zal openen voor Amerikaans imperialisme of dat tot extreem veel

empathie voor de geesteszieken zal leiden – hoeft Elizabeth zich niet te verdiepen in literatuur, poëzie of het helpen van weeskinderen. Met andere woorden: ze hoeft alleen maar met haar wimpers te klapwieken of ze heeft me al afgetroefd. Ze is me in alle opzichten de baas en er is niets wat ik kan doen om dat simpele feit te veranderen.

Maar laat me bij het begin beginnen voor we hierop doorgaan, te weten Elizabeths trouwdag, de dag waarop de gasten van heinde en ver toestromen, vrienden van de familie Gottlieb die in pastelkleurige jurken en kostuums de oprijlaan bevolken, stuk voor stuk te warm gekleed voor wat een zomerse voorjaarsdag belooft te worden. Hoe toepasselijk dat zelfs de lente zich ter ere van de bruid tot zomer wilde ombuigen, de zomerse dag waarmee Elizabeth zal worden vergeleken en waarbij zij als de liefalligste en welwillendste uit de bus zal komen. Het tafereel wordt niet bezoedeld door de ram op de claxon van het beige gevaarte dat over de oprijlaan ronkt en de gasten het pas gemaaide gazon op jaagt. Integendeel, ze gaan gewillig opzij tot de bestelwagen tot stilstand is gekomen en zich als een vriendelijke reus voor de prinses op één knie laat zakken.

Het voorportier gaat open en Elizabeths grootmoeder, *bubbie* Ida, stapt uit. Ze is zoals gewoonlijk de mooiste aller oma's en ik kijk naar haar zwerige ensemble met de diamanten broche. Ze doet een stapje naar voren om een kus van een andere gast in ontvangst te nemen. Bubbie Ida zei altijd dat we met gekruiste enkels moesten zitten, niet met over elkaar geslagen benen, daar kreeg je spataderen van. Ze zei ook dat we de helft van wat er op ons bord lag onder een stuk brood moesten bedekken en alleen opeten wat we zagen. Voor de slanke lijn. Het portier aan de zijkant van de auto wordt opengeschoven, gevolgd door het bliepende geluid als van een achteruitrijdende vrachtwagen als een man in een rolstoel via een hydraulisch plateau eruit wordt geheven. Ida

grijpt stevig de handvatten beet als de rolstoel op de grond staat. Wat erin zit, is het overblijfsel van Elizabeths voorheen zo geduchte, angstaanjagende grootvader, *zayde* Albert Gottlieb, ooit een van de rijkste mannen in Atlanta voordat de ondernemers van bouwmarktketen Home Depot hem de loef afstaken. Bubbie Ida moet om de paar stappen blijven staan omdat allerlei mensen haar willen begroeten. Tot ze tegenover *zayde* Alberts evenknie komt te staan, een graatmager joch dat geknakt in een rolstoel ligt en dat ik eerst aanzie voor Stephen Hawking voor ik Jeffrey Wolf in hem herken, die dus nog altijd onder de levenden is.

Ik heb gehoord dat Elizabeths grootvader door een beroerte is getroffen. Vroeger joeg hij me de stuipen op het lijf. Hij had thuis een zwembad met te veel chloor, het enige in de wijde omgeving voordat de publieke zwembaden hun intrede deden, dus in de maand mei gingen we erheen en zwommen tot onze ogen rood zagen. Bubbie Ida had er een glijbaan bij laten maken, uiteraard voor de kinderen, en ze smeerde boterhammetjes zonder korst voor ons, maar *zayde* Albert blafte je af als je met natte voeten het huis in liep of water op de bloembedden spetterde. Nu zit hij in een rolstoel, met een asgrauw gezicht en donkere kringen om zijn ogen. Ik heb medelijden met hem en als ik snel wil wegstijgen door mijn ogen neer te slaan met een plotselinge belangstelling voor iets op de grond, herken ik de reflex van mensen als ze mij zien aankomen.

Mijn moeder noemde hem ooit een mislukte despoot die met harde hand de synagoge en zijn onderneming regeerde – ik heb nooit precies geweten wat die handel van hem inhield, ik wist alleen dat hij zakenman was en goed in de slappe was zat. En moet je hem nu eens zien: botloos, bijna huidloos, alsof ze hem verpakt in cellofaan en piepschuim in de koelkast kunnen bewaren. Wat een sneu, afgeserveerd restje mens. Ik voel zowel medeleven als afschuw en zelfs enige fascinatie,

maar dan valt er een zonnestraal op zijn witte stoppels en ze glanzen als gesponnen glas. Er loopt een ragfijne, zijdeachtige kwijldraad van zijn mondhoek naar zijn schouder. Hij is magnifiek, deze holle schelp, gefossiliseerd, museumwaardig, weggestopt in een rolstoel die een marmeren sokkel had moeten zijn. Maak plaats, *David* van Michelangelo. Ik breng u *Gebrekkigheid*.

Ik moet eigenlijk het huis in rennen en een badkamer zoeken met een spiegel, naar mijn gezicht staren en het *Geen gebrekkigheid* noemen. Even denken. Bestaat er een net zo zwaarwichtig synoniem voor 'niet helemaal goed'? Niet zo opzichtig verkeerd als een mens met drie ogen of juist één, geen cyclopisch monster, maar een foutje. Ik geef u *Aberratie*. *Anomalie*. *Afwijking*. *Zonderling*.

Portret van een artiest als de loser van de school. Ik had een wijnvlek die de helft van mijn linkerwang bedekte, mijn linkeroog als een vogelklauw omvatte, doorliep tot in mijn hals en nee, aan alle mensen die het vroegen of erover fantaseerden: niet tot aan mijn borst. Vanwege die wijnvlek liep ik ook mank. De op mijn gezicht opengebarsten bloedvaten zaten diep in mijn been begraven, maar ze maakten mijn rechterbeen wel dikker en langer dan het andere. Het werd in mijn kindertijd gecorrigeerd met operaties waarbij mijn dijbeen werd gebroken en gehecht. Mijn eerste zomervakantie lag ik te herstellen van de chirurgische ingreep. De benen zijn inmiddels van gelijke lengte, maar de rest kon niet worden verholpen. Alle jaren van beugels en orthopedische schoenen ten spijt loop ik nog steeds mank. Sinds mijn kindertijd draag ik een bril, al heb ik alleen corrigerend glas voor mijn rechteroog nodig. De aderen hebben het gezichtsvermogen in mijn ene oog vertroebeld. Toch beweren mijn ouders dat het een stuk erger had gekund. In eerste instantie hadden de artsen blindheid, toevallen en een hoogstwaarschijnlijke verstande-

lijke beperking voorspeld. Gelukkig was mijn vader zelf arts. Hij nam me mee naar het kinderziekenhuis in Boston, waar ene dokter Lloyd Hartman werkte. Hij had cardioloog moeten worden met die achternaam, was het standaardgrapje van mijn vader. Dokter Hartman zei tegen mijn ouders dat ik geen verstandelijke beperking zou hebben, maar aan die wijnvlek kon hij weinig doen, die zat te diep.

Op foto's ben ik een afzichtelijke baby. Een dik, veelkleurig gedrocht met een ooglapje en een gezwollen wang. Op een dag heb ik ze allemaal uit het album gerukt, in snippers gescheurd en weggegooid. Toen mijn moeder ze vond, liet ze de confetti aan mijn vader zien. Hij klopte zachtjes op de deur van mijn kamer voor hij binnenkwam. Ik was tien jaar oud. Ik lag een boek te lezen, boeken lezen is voor veel misvormden en onaaibaren een toevluchtsoord. Hij legde zijn hand tegen mijn wang. Wie mooi is vanbinnen, is mooi vanbuiten. Hij zei dat ik mooi was en dat op een dag alle andere mensen zouden zien wat hij zag. Omwille van hem ben ik niet in tranen uitgebarsten. Ik staaarde naar de bladzijden van mijn boek. Marcia Brady is de knappe. Cindy is een schatje. Jan, met haar bril en haar grote tanden, vindt iedereen vervelend. Op mijn tiende wist ik al hoe de wereld in elkaar stak.

In de eerste klas van de middelbare school had Sheila Bradley, die op ballet zat en bezeten was van dansparafernalia (spitzen op haar rugtas, spitzen op haar lunchtrommeltje; een loopje als een pinguïn met haar voeten naar buiten), het lumineuze idee opgevat dat haar klasgenoot – ik, de auteur – door de wijnvlek op een harlekijn leek. Kijk, zei ze en ze pakte een schrift met de foto van een zwart-wit harlekijngezicht. Dat ben jij. Vanaf de eerste klas was dat mijn bijnaam, de Harlekijn, en ik sloot hem in mijn armen, het personage dat zowel boosdoener als slachtoffer was, *comedia* en *tragedia*, lachend vanbuiten en huilend vanbinnen. Ik haatte de bijnaam, dus ik was er verguld mee, ik stelde me ermee voor, ik noemde mezelf zo in het jaarboek.

Niemand kwam in de pauze bij me zitten, dus ik at mijn broodje in een stil hoekje van de bibliotheek, want tussen de heilige, gekafte boeken mochten geen etenswaren worden genuttigd. De bibliothecaresse, mevrouw Coolick, wist trouwens wel wat ik daar deed, maar ze had met me te doen. Zie hoe de kunstenares de kruimels van haar broodje netjes in het plastic zakje veegt om later weg te kunnen gooien. Als er gerechtigheid was op de wereld – gerechtigheid, een niet minder magisch concept dan onsterfelijkheid of mensen die kunnen vliegen – dan zouden die kruimels ontkiemen tot wonderlijke planten die de vloek over het beest konden opheffen, of nog beter, zouden ze in een enorme paardenbloem veranderen. Als de kunstenares ertegen blaast, zullen de pluizige zaden over het land zweven en alles en iedereen die ze aanraken in een harlekijn veranderen, net als zij. Ze rent naar buiten en aanschouwt de transformatie, een land vol beesten, gelijkheid. Een shot van veraf: de vervloekte prinses strekt haar armen uit en heft haar kin naar de zon. Iemand pakt haar rechterhand vast, een ander haar linker-: de beesten versmelten tot een kring en dansen. Beeld springt over naar Tokio, onder een pagode, Japanse beesten. Londen, Big Ben; Rusland, de uivormige koepels op het Rode Plein; Parijs, de Eiffeltoren; een Masai-dorp in de Serengeti Vallei – alle omgevormd naar haar beeld.

Ik hinkte naar de hal met mijn boek tegen mijn borst gedrukt. Ik was erg slim. Ik haalde de hoogste cijfers. Ik had me aangemeld bij alle Ivy-universiteiten en legde de schuld bij mijn wijnvlek toen de grote drie me afwezen. Ik wist zeker dat ik mejuffrouw Naomi Carlton, hoofd toelatingscommissie van Yale, had zien staren en zichzelf had zien hernemen alsof dat paarse tapijt op mijn gezicht haar niet eens was opgevallen. Naomi Carlton: ik bedeel jou de rol van gemene heks toe en je krijgt van mij een wrat met een dikke zwarte haar op je neus. Al haal ik, nu ik inmiddels de rijpe leeftijd

van achtentwintig heb bereikt, misschien wel die wrat van haar neus en gun ik haar enig verweer. Van Mansfield werd er dat jaar niemand tot Yale toegelaten, een feit dat mijn decaan weet aan de maar liefst vier Mansfield-scholieren die in het voorafgaande jaar waren aangenomen. Niettemin heb ik de blik in haar ogen gezien. Hou jij die wrat maar, juffertje Carlton. Opdat mensen aan je vragen wat je daar hebt en jij het van je neus probeert te trekken.

Ik werd toegelaten op de vierde universiteit van mijn keuze, de University of Pennsylvania, en ik moest aan iedereen in Atlanta uitleggen dat het ondanks de naam geen staatschool was. Toen ik de moed had verzameld om Evan Elkins, honkbalster en al vier jaar mijn heimelijke liefde, te vragen mijn jaarboek te tekenen, zei hij dat zijn pen leeg was, lachte, draaide zich om en tekende het jaarboek van een ander. Er werd een eindexamenfeest gegeven. Ik was niet uitgenodigd. Iedereen in de klas mocht komen, behalve ik en drie andere uitgekotste leerlingen (Roger Petrovniak, wiskundegenie annex acnelijder; Henrietta Schlossberg, die later werd gediagnosticeerd met schizofrenie, dus de leerlingen op Mansfield High die haar voor gek verklaarden zaten er toch niet helemaal naast; en de zwaar obese Paula Godwin). In de film organiseren Roger, Henriette, Paula en ik zelf een feestje. Het publiek begint met ons mee te leven in het eerste bedrijf als wij als kwartet ons feestje vieren door vette popcorn te eten bij een film, bijvoorbeeld *Dr. Strangelove*. In het derde bedrijf zijn we tien jaar verder. De wereld is een gevaarlijk oord geworden. Een kernoorlog tussen Noord-Korea en Rusland heeft het land onleefbaar gemaakt. Onze toekomst ligt in de handen van één man en één vrouw: Roger Petrovniak, die een nieuwe planeet met blauwe zeeën en groene velden heeft ontdekt, en Carla Lefkowitz, die als enige in staat was de taal van de ogenschijnlijk vriendelijke, edoch ietwat argwanende bewoners te ontcijferen. De tienjarige reünie van Mansfield

High vindt ondergronds plaats, in een zwak verlichte kelder met plastic bloemen, de laatste die op het nippertje waren gered op de interieurafdeling van Walmart. Henrietta is een echte krijger geworden. Paula, die al haar overtollige kilo's is kwijtgeraakt door de schaarse voedselrantsoenen die worden verstrekt, is inmiddels erg mooi en onherkenbaar in de strak aansluitende, grijze overall die iedereen in deze apocalyptische toekomst draagt. Evan Elkins, minder knap want minder gebronsd, heeft de euvele moed Paula ten dans te vragen. Hij zegt: 'Zat jij op Mansfield? Hoe bestaat het dat ik me zo'n schoonheid als jij niet kan herinneren?' Opeens gaat er een schokgolf door de kelder. Paula valt tegen Evan aan. Roger trekt Henrietta en mij uit de menigte. Gloeilampen zwiepen wild heen en weer. Er ontstaat kortsluiting. Overal klinkt geschreeuw en de vloer ligt bezaaid met lichamen, schuimbekkend en bloedend. Nog een aardschok, de grote, die we allemaal vreesden. Roger heeft een ruimteschip. Er kunnen maar vier mensen in, plus honderd miljoen reageerbuisjes met DNA die gebruikt zullen worden om de nieuwe planeet tot een replica van de aarde te maken. Paula duwt Evan van zich af en stort zich in Rogers armen. We stappen een glazen tunnel in terwijl de rest van de oud-leerlingen van Mansfield zich wanhopig tegen de buitenkant aan werpen, hun nagels scheuren als ze zich een weg naar binnen proberen te klauwen. Als de tunnel omhoog wordt gehesen, vallen ze er als insecten vanaf. Het laatste wat we vanuit ons veilige ruimteschip zien, is de verblindend felle explosie van wat ooit de aarde was. We worden niet verblind. Roger heeft ons beschermende brillen gegeven.

Natuurlijk loopt het allemaal anders. Paula, Henrietta, Roger en ik zijn niet bevriend. De smet van de afwijzing zou in elkaars nabijheid alleen maar scherper ruiken. We bieden elkaar geen soelaas. Als de wereld zou eindigen, zouden we eenzaam en alleen sterven.

In mijn studietijd kon ik dankzij de kille winters van Philadelphia coltruien dragen die de helft van mijn wijnvlek bedekten. Ik gooide hoge ogen met mijn schrijfkunsten; mensen werden verliefd op me, zonder me te ontmoeten, door mijn gedichten en verhalen te lezen. Er zat een kern van waarheid in de woorden van mijn vader (bij wie net longkanker was geconstateerd, al had hij nooit gerookt). Sommige mensen vinden intelligentie net zo belangrijk als schoonheid. Alhoewel ik van mijn klasgenoten wist dat ze net zo oppervlakkig waren als iedereen, hielden ze doorgaans hun impulsen in toom om een zekere diepgang te bereiken en poogden overwegend langs de wijnvlek, het vreemde loopje, de wijd uit elkaar staande ogen en de weke kin heen te kijken. Ik kreeg vrienden die elkaars gedichten en korte verhalen lazen en discussieerden over James Joyce en Flannery O'Connor, die ook mank liep. Tijdens een schrijversworkshop selecteerde Toni Morrison mijn verhaal vanwege de humor en het empathische gehalte. Toen ze me na de lessen terzijde nam, was ik ervan overtuigd dat de bekende schrijfster me voor een ander aanzag, tot ze daadwerkelijk de papieren tevoorschijn haalde waar onderaan 'door Carla Lefkowitz' stond en bovenaan de titel: 'Kwelgeest(ig) van Clara(plegie)'.

Marco Hunter, ook een aspirant-schrijver, zag ons samen en hij werd mijn eerste vriendje. We gingen koffiedrinken en hij wilde per se dat ik zijn korte verhalen las. Omdat hij krulhaar had en lange wimpers, en me warempel echt leuk leek te vinden, negeerde ik het feit dat Raymond Carver al zulke verhalen had geschreven. Ik fleemde dat ze wonderbaarlijk waren, erg inzichtelijk, hier was een waar talent aan het werk. Pluimstrijkend krabbelde ik 'briljant' in de marge. Marco van het donkere krulhaar, de spleetjes tussen zijn tanden, de haarloze borst. Hij was er een om te behouden. Marco kuste me op het schoolplein. Toen hij me kuste, kuste hij het paarse ooglid van mijn rechteroog en zei dat de vlammen van mijn

gezicht mijn woorden vuur gaven. Hij noemde mijn wijnvlek een geschenk. Toen ik hem mijn bijnaam vertelde, nam hij die meteen liefdevol over. Hij noemde me *hermosa arlequín*. Zijn moeder kwam uit Honduras. Voor mij was hij een tweetalig wonder. Marco wilde me van top tot teen zien. We gingen naar zijn kamer waar ik mijn uiterste best deed mijn kleren aan te houden. Ik was hem op allerlei manieren van dienst zodat ik maar niet mijn bloesje open hoefde te knopen, want ik vermoedde dat hij vooral wilde weten of ik overal paars was: paarse borsten, tepels, dijen. Er was me – herhaaldelijk – gevraagd of ik ook een paarse poes had en ik wist bijna zeker dat Marco daar bepaalde beelden bij had. Zo gingen er maanden voorbij. Toen we eindelijk met elkaar naar bed gingen – mijn eerste keer, al hield ik dat voor me – waren alle lichten uit. Hij fluisterde dat mijn huid zo zacht en glad was en ik hoorde de verbazing in zijn stem. Wat had hij dan verwacht? Gelei? Een exoskelet? Toen ik dacht dat hij sliep en snel naar de badkamer wilde glippen, knipte hij het bedlampje aan om me te kunnen bekijken. ‘Het zit alleen maar op je gezicht,’ zei hij. Hij klonk teleurgesteld. Ik besepte dat mannen ‘seks met een gedrocht’ op hun bucketlist hadden staan, en dat Marco de zijne nog niet kon afvinken.

Het was onvermijdelijk dat Marco verliefd werd op een ander, een blondje met een kleine neus en een smetteloze huid. Hij maakte het niet echt met me uit. Hij verdween gewoon. Ik wachtte hem op voor de studiezaal waar hij een college victoriaanse literatuur volgde, om hem te vragen wat ik verkeerd had gedaan, al wist ik het antwoord al. Hij zei dat ik hem niet zo moest stalken. In het filmscript heeft het publiek nu een hekel aan Marco. In het derde bedrijf krijgt hij zijn verdiende loon. Hij loopt als een kip zonder kop een kelder in waar hij een bons hoorde; een krankzinnige vrouw hakt met een bijl zijn hoofd eraf. Oké, er zijn tien jaar voorbij. Ik ben achten-twintig. Marco’s hoofd mag op zijn schouders blijven zitten.

De eerste kalverliefdes op school zijn een kort leven beschoren. Ik weet dat nu, maar het was voor mij niet zo makkelijk om een vervanger voor hem te vinden als voor Marco. Na Marco had ik nog wel een paar keer seks. Ik hou wel van seks, ik had alleen niet echt een vriend. Ik dacht: tja, als jij met de parse meid wilt wippen, vind ik het prima, zolang je maar aan uitgebreid voorspel doet.

Ik studeerde als Phi Kappa Beta af en wilde zo ver mogelijk bij de University of Philadelphia en Atlanta vandaan zijn, maar waar kun je heen met een studie Engels? Ik overwoog door te studeren en een dissertatie te schrijven over misvormden in de wereldliteratuur, van Medusa tot Mary Wollstonecraft. Ik kwam niet verder dan de titel. Lelijkerds doen het nooit goed in de literatuur. In de verfilming van mijn leven studeert onze hoofdrolspeelster af in de antropologie en vindt ze een stam in Papoea-Nieuw-Guinea waar wijnvlekken als de hoogste vorm van schoonheid gelden. Ze gaat met haar collega's de jungle in, op zoek naar een verloren stam die naar verluidt op de resten van de Ark van Noach over vele oceanen naar de Koraalzee is gedreven, en uiteindelijk is aangespoeld op een klein eiland dat bij Nieuw-Guinea hoort. Tijdens hun trektocht krijgt Matthew Willingham, een vermaarde Britse cartograaf, brandende koorts, waar hij uiteindelijk aan bezwijkt op de drassige oever aan de mond van een ondergrondse rivier. De volgende die eraan gaat is Vanessa Lopez, een Argentijnse primatoloog die per ongeluk een giftige paddenstoel opeet. Als ze kronkelend van pijn en brakend op de grond ligt, krijgt ze een hallucinerend visioen over de stam. 'Ze zijn paars,' schreeuwt ze en ze probeert met vertrokken gezicht en bloeddorlopen ogen haar visioen te ontwarren. Ze strekt haar handen uit en stamelt haar laatste woorden: 'Hermosa, hermosa.' Ons hoofdpersonage is nu alleen overgebleven, ze drinkt water uit holle bladeren, 's nachts ligt ze onder de sterrenhemel en is niet bij machte haar ogen

te sluiten, de laatste woorden van haar vrienden spoken door haar hoofd, de rimboe herbergt allerlei onbestemde geluiden. Ze zet haar zoektocht voort. Ze zit onder de muggenbeten, ze is uitgehongerd en haar wandelschoenen zijn volkomen afgetrapt. Misschien heeft ze haar verstand wel verloren. Ze baant zich een weg door het dichtbegroeide bos en knippert amper met haar ogen als een slang tussen de bladeren naar haar sist. Daar is het: een waterval, roze en oranje bloemen zo groot als etensborden, tromgeroffel. Ze ziet de rug van een klein kind dat wegrent. ‘Wacht even!’ roept ze uit. Het kind draait zich om. Grote zwarte ogen, lange wimpers, donkere lokken en een paars gezicht. Het kind glimlacht haar gelukzalig toe, zegt iets in een vreemde taal; eerst komen er nog andere kinderen tevoorschijn, dan de volwassenen. Ze laten zich op hun knieën vallen en buigen voor haar. Ze hebben op haar gewacht, op de half blanke, half paarse vrouw die de magische en aardse wereld voor hen kan overbruggen. Ze wordt hun koningin. In de werkelijke wereld krijgt ze een beginnersbaantje in de New Yorkse uitgeverswereld.

Ik had gezworen nooit terug te keren naar Atlanta in Georgia, waar de nakomelingen van Scarlett O’Hara springlevend zijn en nog steeds het leven van de gebrekkigen, de verschoppelingen en de armoedzaaiers vergallen. Maar ik moest wel terug. Vaak. Want de gezondheid van mijn vader Marty, van wie ik veel hield, ging met sprongen achteruit. Ik zat bij hem, terwijl hij aan de beademing in een ziekenhuisbed weg lag te teren. We keken veel tv; opnieuw verloren de Braves in de beslissende rondes. Mijn vader was afgehaakt van de Dodgers toen ze naar Los Angeles verhuisden en van de Yankees toen Joe DiMaggio ophield. Ik kende Joe DiMaggio van de Mr. Coffee-reclame. Toen ik klein was, vroeg ik ooit aan mijn vader wie hij was, en hij zei: ‘Echt een van de grootste honkbalspelers aller tijden en o ja, Mr. Marilyn Monroe.’ Terwijl ik vele uren naast zijn bed had doorgebracht, stierf hij toen ik in New York was.

Ik kwam terug voor de begrafenis en om mijn moeder te helpen met het inpakken van zijn kleding, schoenen en boeken. Mijn vader hield ervan zich goed te kleden en hij had een hele verzameling stropdassen, van smalle zwarte uit de jaren zestig tot de brede gestreepte uit de jaren zeventig en de moderne van nu. Ik koos een babyblauwe stropdas als aandenken. Destijds met het plan de das ooit cadeau te doen aan de man van wie ik hou, als er ooit een man komt die ook van mij zal houden. Ik heb de babyblauwe das in- en uitgepakt en meegesleept van het ene uitgewoonde krot in New York na het andere tot naar mijn huidige uitgewoonde krot in Los Angeles. Het is het enige wat ik van mijn vader heb, de enige man die ooit oprecht van me heeft gehouden. In de afgelopen vier jaar ben ik heel weinig in Atlanta geweest en nu ben ik er voor de bruiloft van Elizabeth. Misschien ben ik vandaag wel voor het laatst in deze stad. Mijn moeder is verhuisd naar Hilton Head in South Carolina, waar ze haar huid in de zon laat looien terwijl ze vanaf haar balkon over de Atlantische Oceaan uitkijkt. In Atlanta is er niets anders meer voor mij dan akelige herinneringen.